

Min historie

Den dag jeg gik fra fotograf til racer kører

En tidlig morgen vågner jeg ved at min mor kalder på mig. Jeg ville egentlig helst blive liggende i min varme seng, men vidste godt at jeg skulle tidligt op da vi skulle ud og se rally. Da jeg var stået op, kommet i tøjet, pakket de ting der skulle pakkes og spiste morgenmad kørte vi.

Vi nåede frem og fik hilst godmorgen til nogle af rallyteamene. Alle var søde og venlige overfor mor og jeg. Klokken blev 10:00 og bilerne skulle til at kører første løb.

Mor havde fundet hendes kamerataske frem og jeg var virkelig glad, da jeg havde fået lov til at låne det ene af hendes 2 kameraer. Det tog mig lang tid at finde ud af hvilke biler som det var at jeg ville tage billeder af: *"Jeg kan ikke beslutte mig for, hvad for nogle af bilerne jeg vil tage billeder af til min hjemmeside. For de er ikke lige fede alle sammen"* fortalte jeg til min mor. Min mor sagde så at jeg kunne tage billeder af alle sammen og så sorter dem når jeg kom hjem og se dem på computeren, når dagen engang var forbi.

Da vi kom hjem efter en lang dag med rally, mandehørm og bilos, ville jeg som den første se billederne vi havde taget. Jeg løb ind på mit værelse, nåede ikke engang at tage sko og jakke af eller at sige hej til min far. Mens min computer startede op sad jeg spændt og ventede: *"Hvorfor skal det også tage så lang tid?"* sagde jeg til mig selv og i det kom min far ind af døren og nævnte for mig at jeg havde glemt at sige: *"Hej"* da jeg var kommet ind af hoveddøren.

Jeg havde siddet og kigget på billederne fra dagen og havde fundet de billede jeg ville bruge til min hjemmeside. Jeg ville have vandmærke på billederne så man kunne se at det var mig som der havde taget billederne, men jeg troede at var nemmere end det var så min far måtte hjælpe mig med at skrive navn på og rette billederne til med størrelse osv. Og endelig til sidst efter et par timer fik vi lagt de redigerede billeder ind på min hjemmeside, www.janni-foto.dk

Med tiden fik jeg lov at komme med til flere sjove og spændende løb. Flere billeder og mere sjov og mandehørm. Nogle af de teams vi tog billede for begyndte at sige til min mor at de syntes det var rart at jeg var med rundt og at jeg var en sød og dejlig pige.

Tiden gik og jeg blev ældre og en dag gav teamet, Escobar-racing, mig en chance hvor jeg kunne få lov til at bevise at jeg var den fødte racerkører. Efter nogle prøveture spurgte de mig om jeg ikke ville være rookie for teamet. Svaret blev selvfølgelig et ja.

Et par dage efter aftalte vi at vi skulle ud og kigge på en bil til mig. Vi så på den ene bil efter den anden, fra Subaru til Opel. Stædig som jeg er, virkede intet godt nok til mig, men lige pludseligt så jeg den. Den havde den flotteste postkasse røde farve, logoet var en sort hest som stod på bagbenene og den havde de mest bløde, lidt kantede, ikke for meget, men den var bare perfekt til mig. Ja jeg lyver ikke en Ferrari. Jeg tog en køretur og med det samme viste jeg at det skulle være den. Escobar-racing og jeg blev enige om at det var bilen.

Bilen kom hjem på værkstedet og vi begyndte at lave den klar til at kunne køre race. Der var meget der skulle laves og mens teamets mekaniker arbejdede på bilen, tog nogle af de andre med mig ud for at se på en køredragt som er brandsikret. De fleste af dem var røde eller blå og død kedelige og jeg begyndte lidt at tro at håbet var ude for at finde den rigtige dragt, men så var den der, den sejeste dragt. Den var sort og på skiltet ved siden af stod der at man kunne få broderet sit navn på dragten. Jeg bad ekspedienten om dragten i min størrelse og at jeg gerne ville have broderet mit navn på foran og Escobar racing team junior bag på ryggen. Jeg skulle selvfølgelig også have en styrthjelm da den skal beskytte hoved. Den første jeg fik øje på var sort. Den måtte jeg selvfølgelig eje. Så snart vi kom tilbage til garagen tog jeg en sprittusch som var skrigende pink. Drengene kiggede underligt på mig som om de ville spørge, hvad jeg ville med den, men ingen af dem spurgte. De lavede bare det der blik der siger resten. Jeg tog proppen af sprittuschen og begyndte at tegne hen over hjelmen. Der stod Escobar foran og da jeg skulle til at skrive mit navn begyndte teamet at spørge, hvad det var jeg havde gang i. Jeg skrev bare videre og bad én efter en af mekanikerne at skrive deres navne på den.

Mit racerløb var i Bramminge. Det første løb gik fint, jeg overhaledede to andre biler på banen og fik den bedste plads i min klasse. I andet løb overhaledede jeg en bil mere og lå nu nummer

et i min klasse. Tredje løb gik knap så godt og med et par fejl og nogle uheld på banen sluttede det med at jeg blev nummer to i klassen og var meget skuffet, det var jo gået godt i de to første løb, men man kunne åbenbart ikke være lige heldig hver gang.

Det blev aften og jeg skulle ind til præmie overrækkelsen for at se hvem der havde vundet. På en 3 pladsen kom en mand der hed Martin Buleskov. Jeg tænkte at når han blev nummer tre så har jeg i hvert fald ingen chance for at vinde noget i dag. Så jeg pakkede mine små ting sammen som jeg have medbragt inde i teltet og skulle til at gå da jeg hører jeg ikke rigtig efter da jeg tænker at, det kunne jeg gøre meget bedre næste gang. Jeg kommer ned i team teltet hvor drengene er samlet og snakker om damer og druktur. Så sætter jeg mig ned og tager en cola og da kommer Lars løbende ind i teltet og råber og skriger som en pige at jeg havde vundet første pladsen og at de oppe i præmie teltet ikke kunne finde mig og at jeg skulle komme der op og få min første plads. Alt dette skete så hurtigt at jeg ikke rigtig kan huske hvad der lige præcist skete fordi da vi kom op i teltet blev jeg ramt af en champagne prop som gjorde at jeg besvimede og det næste jeg husker er at Lars og gutterne står i en kreds om mig smiler og at min pokal står ved siden af mig. Det er først rigtig der det går op for mig at det var mig der var vinderen af klassen og vinderen at en stor bule og et blåt øje. Da vi endelig havde pakket det hele sammen var klokken kun ved at være 21:30, så vi aftalte lige hurtigt at kører forbi et pizzeria for at spise aftensmad hvor jeg selvfølgelig måtte lægge ud.

Jeg fik kørt flere løb og blev efterhånden en af Danmarks bedste og mest kendte, kvindelige racerkøre.

